

KEJTLIN DOJL

SAN SNOVA

Prevela
Jelena Jovanović

 Laguna 

Naslov originala

Katelyn Doyle

TOTAL DREAMBOAT

Copyright © 2025 by Katelyn Doyle

All rights reserved.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Stvarnoj Loren

1

NAPUSTI BROD

Danas
Nasau, Bahami

Houp

Ako niste bili kod *Senjor Froga* slomljenog srca, to nikako i ne preporučujem. Dovoljno te utuče već to što piješ ledenu margaritu iz drečave plastične čaše. Ne želiš to da radiš dok plačeš.

Ne bi se to reklo po slinama u mojoj kosi, ali nekad nisam bila devojka koja plače sama u meksičkom restoranu.

Nekad sam bila kul jebote.

Imala sam neviđen potencijal, da pokorim ceo svet. Nivo talenta koji oduševljava ljude. Pucala sam od samopouzdanja. A onda je u mom čarobnom životu sve pošlo naopačke, moja nekad uzlazna putanja krenula je nizbrdo, a svaki moj pokušaj da se vratim u kolosek samo me je sve više udaljavao od osobe kakva sam želela da budem. Postala sam *ova* osoba.

Ona kojoj se maskara sliva niz lice u bahamskoj zamci za turiste što miriše na naćose, i koja rida zbog momka kog poznaje jedva nedelju dana.

– Još jedna margarita? – pita konobar, koji se stvorio preda mnom. Ne osvrće se na moj histerični ispad, ali na licu jasno piše: „Izgledaš kao da ti treba još jedna.“

– Ne, hvala, samo račun – projecam.

Provuče moju karticu, a ja obrišem lice salvetom i izađem iz restorana pravo u zid vlage ustajale i zagušljive kao u pretrpanom parnom kupatilu u ne baš čistoj teretani.

Žudim za hladom i klimom, ali ne mogu da se nateram da se u ovakvom stanju vratim na kruzer. Čak i u najboljim okolnostima, hodanje ka kruzeru – *bilo kom* kruzeru – protivi se mojoj ličnosti. Ali konkretno u ovom slučaju, na tom kruzeru je *on*.

On, s njegovim zanosnim licem i tamnom razbarušenom kosom, suvim humorom i užasnim, uvredljivim mišljenjem o meni.

Znam da moram da se vratim kad-tad, ali imam još sat vremena slobode pre polaska, pa odšetam ka centru grada.

– Gospođice! – dovikuje mi žena koja prodaje rukotvorine za uličnom tezgom. – Nemoj da budeš tužna. Nema plakanja u raju!

– Dobro sam – promrmljam šmrcajući, mada mi suze i dalje liju niz lice. Zastanem kraj njene tezge i uzmem slameni šešir po kome su izvezene malene školjke. – Koliko košta?

– Trideset dolara – kaže ona.

Imam kod sebe samo dvadeset pet.

– Aha, dobro – kažem. – Hvala.

Okrenem se da odem, ali ona se sažali na mene. – Za tebe, tužna devojk, dvadeset.

Zahvalim joj, dam joj novac i natučem šešir na glavu da sakrijem lice.

Sad već slutim da je vreme da pođem ka luci. Tražim telefon po torbi da proverim pravac.

Ali telefona nema.

Prisetim se da sam ga jutros stavila na noćni stočić da se puni. Mora da sam ga ostavila u kabini ovako ojađena i sluđena.

Dobro, nema veze. Vратиću se istim putem kojim sam došla.

Nažalost, ne snalazim se najbolje u prostoru i odmah se izgubim.

Uđem u prodavnicu cigara da pitam za put do luke, a čovek za pultom mi kaže da skrenem levo, pa desno, pa da hodam dvadeset minuta.

Dvadeset minuta?

– Koliko je sati? – pitam ga.

– Vreme da zapališ cigaru – kaže on ljubazno.

– Ne, ozbiljno – koliko ima sati?

– Pet i dvadeset jedan – kaže.

O, ne.

Zahvalim mu i izletim iz prodavnice.

– U redu je – kažem naglas sebi. – Samo uhvati taksi.

Ali ovde ili uopšte nema taksija ili sam ja previše rastrojena da ih vidim.

Dam se u trk – uputstva su mi se od straha duboko urezala u pamćenje – i naposljetku stignem do ulice što vodi uz obalu pravo do pristaništa. *Vidim* brod blistav i beo u daljini.

Daleko je.

Nisam neko ko prilazi nepoznatima, ali u očajanju dotrčim do momka koji seda na motor i pitam ga zna li gde mogu da nađem taksi.

Pokazuje prema luci. – Tamo imaš stanicu, kod kruzera.

To mi ništa ne znači.

Očito vidi da sam u panici. Ponudi mi da me poveze motorom do luke.

Motocikli me plaše, njegov mi deluje premalo za dve osobe, a on nema kacigu.

Zahvalno prihvatim.

Motor poskoči, pa poletimo ulicom ka pristaništu.

Feliks

Šta radiš kad ti žena u koju si se sasvim nepromišljeno zaljubio na odmoru razbije sve iluzije o romantičari?

U mom slučaju – iznajmiš skuter na Bahamima i besno jurcaš tamo-amo po zalivu najvećom mogućom brzinom u nadi da ćeš tako divljajući po vodi isterati bol iz sebe.

Nećeš, ali ćeš svakako ostati bez goriva.

Skuter se naglo zaustavi, tako silovito da umalo odletim u more. Žestoko stiskam gas, nadajući se da će se motor nekim čudom pokrenuti i da ću uspeti da se odvučem nazad do obale.

Skuter samo ispusti zvuk kao da je slon prdnuo.

Divota.

Od obale me deli jedva trista metara, ali kako je kasno popodne, na vodi nema nikog kome bih mogao da se obratim za pomoć.

Moraću da čekam da me neko iz agencije za rentiranje prime ti kako plutam i pošalje pomoć – ili da odjedrim u sigurnu smrt.

Odbijam da skončam na skuteru. Skinem obavezni naranđasti prsluk za spasavanje i počnem njime da mašem iznad glave i duvam u pištaljku zakačenu za ključeve baš za hitne

slučajeve. Posle nekih šest minuta pištanja i mahanja neko me konačno primeti s obale. Tip iz agencije doveze se čamcem.

– Stvarno mi je žao! – veselo mi dovikuje dok prilazi. – Ovo se nikad ne dešava! Vратиću vas nazad i dati vam novi skuter. Uz povraćaj novca!

– Nema potrebe – kažem. Nemam više želju da tugu blažim ekstremnim sportovima.

Tip zakači crknuti skuter za sajlu i krene ka obali brzinom od valjda tri milje na sat.

Od toga me uhvati nervoza. Planirao sam da ovaj izlet traje sat vremena, a već je prošlo najmanje sat i po.

U agenciji uzmem ranac iz iznajmljenog ormarića i iskopam telefon da vidim koliko je sati.

Pet i devet. Brod kreće u pola šest.

U panici izletim iz agencije i potrčim ka luci. Posle šest ulica shvatim da nemam ranac. Mora da sam ga ostavio na klupi pored ormarića.

Jebem ti sve!

Odjurim nazad.

Nema ga.

– Da li je neko možda doneo ranac? – pitam radnicu. – Ostavio sam ga ovde pre nekoliko minuta.

Belo me gleda. – Žao mi je, nije – kaže.

Što znači da sam sad u stranoj zemlji bez para i bez ikakvih ličnih isprava – osim elegantne plave narukvice sa kruzera na kojoj piše moje ime.

A sad je 5 i 16.

Ne postoji nikakva šansa da se vratim na brod na vreme, nemoguće je.

Biće sve u redu, kažem sebi. Brod koji prevozi penzionere sluđene od sunca i ruma sigurno toleriše malo kašnjenje. Pasoš mi je još na brodu. Treba samo da stignem do luke, objasnim situaciju i nastavim ovo jadno putovanje.

Problem je što stignem do luke taman u trenutku kad se *Romansa na moru* otisne od pristaništa.

Mašem rukama kao lud. – Čekajte! – vičem panično. – Čekajte!

Ostali turisti me gledaju – neki zabrinuto, neki se kikoću. – Gle – čujem jednog šaljivog Amerikanca kako govori ženi. – Imamo trkača.

Zaobiđem red kod ulaza za ukrcavanje i zadihano pridem jednom agentu.

– Trebalo je da budem na tom brodu – kažem mu bez daha. – Možete li da im javite da se vrate?

On se nasmeje. – Kad brod isplovi, ne vraća se.

– Ne bi valjda ostavili putnika u luci?! – kažem. – Molim vas, mora da ima čamac za prevoz ili...

– Tamo – kaže, pokazujući mi na šalter pored lučke kapije. – Tamo idete kad ne stignete na brod.

Ah. Postoji protokol. To me malo umiri.

Pojurim tamo.

– Dobar dan – kažem čoveku za šalterom. – Pobegao mi je brod. Onaj gospodin – pokazujem na agenta – rekao mi je da vi možete da mi pomognete.

Čovek mi se saosećajno osmehne.

– Kako se zovete, gospodine?

– Feliks Sigrejv.

Klimne glavom. – Da, obavestili su nas s broda da se niste vratili.

– Dakle, znali su... i ipak su otišli?

– Brodovi ne smeju da kasne sa polaskom. Takva su pravila.

– Mogu li da unajmim čamac i stignem ih? Platiću, naravno.

– Ne, gospodine. Putnici koji ne stignu na vreme moraju da uhvate brod u sledećoj luci.

Sledeća stanica je Sen Marten, što je formalno deo Francuske. Sasvim sam siguran da granična kontrola ne priznaje narukvice sa kruzera kao validan identifikacioni dokument.

– Žao mi je, ali nemam pasoš – kažem. – *Moram* da se vratim na taj brod.

Čovek odmahuje glavom. – U tom slučaju, moraćete da se obratite svojoj ambasadi. Daću vam broj telefona.

– Ovo je besmisleno – protestujem. – *Vidim* brod! Treba mi pet minuta da ga stignem čamcem.

Čovek slegne ramenima, izvinjavajući se. – Žao mi je. Takva su pravila.

Taman zaustim da se pobunim, da kažem kako pravilo po kom putnika treba ostaviti bez para i dokumenata u stranoj zemlji *ne može biti dobro*, kad čujem oštar udah iza sebe.

Okrenem se i ugledam prelepo lice.

Prelepo, uplakano lice, poluskriveno ispod šešira sa školjkama. Ali ne toliko skriveno da ne vidim na njemu sleđen prezriv izraz.

Upiljim se u ženu koja je u stvari kriva za celu ovu katastrofu.

– *Ti* – sikne ona.

– *Ti* – siknem i ja.